

**FREIDA
McFADDEN**

VUOKRALAINEN

Suomentanut Jussi Tuomas Kivi

Helsingin Kirjallisuuden Seura

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos *The Tenant*

Copyright © 2025 by Freida McFadden.
Published by agreement with Licht & Burr Agency,
Denmark on behalf of Jane Rotrosen Agency, LLC.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-54478-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

*Omistettu ensimmäiselle kämppikselleni, joka laittoi kellon
herättämään kolmelta joka aamu, koska halusi herätä
aikaisin opiskelemaan, mutta torkutti aina.*

Kahdesti.

Saat anteeksi.

I OSA

BLAKE

Puoli vuotta sitten joku seiso i täsmälleen tässä paikassa – 25. kerroksessa samassa manhattanilaisessa pilvenpiirtäjässä, jossa minäkin työskentelen markkinointitoimisto Coble & Royssa – ja yritti hypätä ikkunasta.

Valitettavasti (tai hänen kannaltaan onneksi) ikkuna aukeaa vain kymmenisen senttiä, eikä aikuinen mies mahdu ahtautumaan niin kapeasta raosta. Hän yritti vääntää rakoa leveämmäksi, jotta voisi keplotella läpi, mutta ei aivan onnistunut. Vartijat pysäyttivät hänet ennen kuin hän ehti syöksyä katuun. Nyt hän on New Yorkin osavaltion pohjoisosassa jossakin retriitissä poimimassa päivänkakkaroita, hoilaamassa yhteislauluja tai saamassa sähköshokkihoitoa – tai mitä helvettiä sellaisissa paikoissa ikänä tehdäänkään.

Ja minä olen saanut hänen työpaikkansa.

Halusin tämän työn. Olen halunnut sen siitä lähtien, kun aloitin täällä. Tämä on *loistava* pesti. Kaikki ovat tavoitelleet tätä siitä lähtien, kun Quigley yritti sukeltaa ikkunasta. Ja nyt se on minun.

Entä uusi työhuoneeni? Se on uskomaton. Nahkainen työtuoli mukautuu täydellisesti selkärankaani ja maksaa enemmän kuin ensimmäinen autoni. Ruskea nahkasohva sopii yhteen kirjahyllyn kanssa, joka on perulaista pähkinäpuuta ja täsmälleen samaa

sävyä kuin työpöytä huoneen keskellä – on kuin ne olisi tehty samasta puunrungosta.

Mutta parasta on työpöydän nimikyltti, jossa lukee kultaisin kirjaimin:

Blake Porter, varatoimitusjohtaja.

Tuijotan ikkunasta New Yorkin siluettia, jota legendaariset pilvenpiirtäjät puhkovat. Kun olin vielä lapsi ja asuin Clevelandissa, suurin unelmani oli nähdä Empire State Building, ja nyt saan katella sitä joka päivä. Lasken katseeni alas kadulle. Ihmiset parveilevat kaksikymmentäviisi kerrosta alempana kuin muurahaiset, ja autot näyttävät leluilta, joita äidilläni oli tapana ostaa minulle pihamyymälästä.

Millainen hölmö haluaa hypätä ikkunasta, kun hänellä on tällainen työhuone? Se jätkä oli idiootti.

Hän ei kestänyt painetta. Minä kestäin.

Puhelimeni värisee pöydällä. Kallistan päätäni ja huomaan näyttöllä nimen *Krista Marshall*, ja nappaan puhelimen käteeni. Joskus jätän vastaamatta puheluihin, mutta kun Krista soittaa, vastaan *aina*.

”Hei, kulta”, sanon.

”Hyvää päivää, herra varatoimitusjohtaja”, Krista hihittää.

Tuon kuulemiseen en varmasti kyllästy ainakaan viikkoon.

”Miten pärjäilet?” hän kysyy.

Vilkaisen pöytäni peittäviä paperipinoja ja ajattelen satoja vastausta odottavia sähköposteja saapuneiden kansiossani. Yhden vessakäynnin aikana olen saanut kaksikymmentä viestiä. Ja minä kusen nopeasti.

Mutta arvatkaapa mitä? Se ei haittaa yhtään. Minut ylennettiin viime viikolla markkinointiosaston varatoimitusjohtajaksi, koska

minä kestäen sen. Koska olen *ansainnut* sen. Haluatteko, että hoidan viikon paperityöt tunnissa? Toki. Antaa tulla vain.

”Hyvin menee”, sanon.

”Tuletko kotiin parin tunnin sisällä?” Krista kysyy. ”Haetaan-ko kiinalaista?”

Kello on jo melkein kuusi, ja ei – en ole vielä läheskään valmis. Viime kuukauden ajan olen hoippunut joka ilta kotiin keskellä yötä ja syönyt illalliseksi kylmää noutoruokaa tai proteiini-patukan. Suljen silmäni ja kuvittelen morsiameni odottavan minua Upper West Sidella ruskeakivitalomme olohuoneessa punertavan vaaleat hiukset seksikkään sotkuisella nutturalla, jonka hän usein kietoo päänsä päälle, mustat leggingsit juuri sopivasti vyötäröä korostaen.

Kosin häntä kaksi kuukautta sitten timanttisormuksella, jonka toivoin saavan hänet onnesta sekaisin, mutta sen jälkeen olen juossut taukoamatta paikasta toiseen. Emme järjestäneet kihlajaisjuhlia, jotka Krista olisi halunnut. Emme juhlistaneet kihlojamme edes käymällä ravintolassa. Hän ansaitsisi paljon parempaa.

”Ei noutoruokaa tänään”, vastaan. ”Tulen aikaisin kotiin.”

”Oikeasti?”

On häiritsevää, että hän kuulostaa niin hämmästyneeltä.

”Niin, ja vien sinut ravintolaan syömään.”

”Blake”, hän sanoo hiljaa, ”sinun ei tarvitse. Ymmärrän kyllä, jos sinun pitää tehdä töitä...”

”Sinä olet töitä tärkeämpi.” Ääneni on luja – sellainen, jolle ei voi sanoa ei. ”Me menemme syömään hienoon ravintolaan, joten älä pilaa ruokahaluasi. Olen kotona puoli kahdeksalta.”

Krista kuulostaa niin onnelliselta. Ja työni voivat odottaa huomiseen. Sitä paitsi voin avata läppäriin, kun Krista on nukahtanut.

Rakastan yhteiselämää Kristan kanssa. Kun olin kaksikymmentäviisivuotias, ajatus naisen kanssa asumisesta olisi ollut

täysin mahdollon, mutta nyt se tuntuu mahtavalta. Kaikki on sujunut niin hyvin, että hankimme jopa lemmikkieläimen. Sovimme sanattomasti, että se on harjoituskierros ennen lapsen hankkimista. Harkitsimme kissaa tai koiraa, mutta vastuu niistä tuntui liian suurelta, joten päädyimme kultakalaan. Sen nimi on Goldy. Kultakalat eivät ole erityisen söpöjä lemmikkejä, mutta Goldyyin olen ehtinyt jo kiintyä.

Minun on kuitenkin opittava tasapainottamaan työni ja kotielämäni. Tarvitsin ylennyksen suodakseni Kristalle ja itselleni haluamamme elämän. Elämän, jonka Krista ansaitsee. Paremman elämän kuin äidilläni oli. Tarvitsin ylennyksen myös maksaakseni keskustan asunnon, koska entinen palkkani hupeni kokonaan asuntolainan lyhennyksiin.

Aloitin tyhjistä ja vihasin sitä. Isälläni oli pieni rautakauppa, ja hän raatoi pitääkseen sen pystyssä. Minä olen tehnyt kaikkeni, jotta elämäni sujuisi toisin. En halua pelätä, että kodistani katkaistaan sähköt.

Työnnän puhelimen huolellisesti räätälöityjen housujeni tasuun. Vielä muutama rästihomma ja sitten häivyn. Mutta ennen kuin käännyn taas työpöytäni puoleen, vilkaisen vielä kerran ulos työhuoneen suurista ikkunoista. Näen lasissa oman himmeän heijastukseni. Olen melko pitkä, yli 180-senttinen, ja minulla on ruskeat hiukset, jotka pidän aina lyhyinä, koska niillä on ärsyttävä taipumus kihartua. Leuassani on pieni kuoppa ja minulla on ruskeat silmät, jotka ovat ehkä hieman liian lähellä toisiaan, mutta niitä on kutsuttu ”intensiivisiksi”, minkä olen ottanut kohteliaisuutena.

”Blake?”

Käännän katseeni ikkunasta. Pomoni sihteeri Stacie seisoo työhuoneeni avoimella ovella nyrkki koholla, valmiina koputtamaan kiinnittääkseen huomioni. Ja sen hän myös tekee. Tuollaisessa hameessa häntä on hemmetin vaikea olla huomaamatta.

”Hei”, sanon. ”Mitä asiaa, Stacie?”

”Wayne haluaa puhua kanssasi.”

Vilkaisen taas kelloani. Ajankohta on aika myöhäinen palaverille. ”Nytkö?”

”Hän sanoi, että nyt heti.”

Stacie ei katso minua silmiin niin kuin hänellä on tapana. Sen sijaan hän katselee itämaista mattoa kuin se olisi mielenkiintoinen asia, minkä hän on koskaan nähnyt. Ja minä ajattelen mielesäni, että *onpa outoa*.

”Okei”, sanon. ”Tulen heti.”

Kun käännyn ikkunan luota ja kävelen Stacien perässä ulos työhuoneestani, minulla ei ole aavistustakaan, että seuraavan viiden minuutin aikana elämäni repeää liitoksistaan.

2

Wayne Vincent on ollut pomoni viimeiset kymmenen vuotta sen jälkeen, kun valmistuin New Yorkin yliopistosta. Olen velkaa Waynelle kaiken sen, mitä markkinoinnista tiedän. Hän opetti minulle, miten kampanja rakennetaan, miten budjetti organisoidaan ja miten kilpailua ja markkinoita analysoidaan. Sinä aikana, kun olen tuntenut hänet, hän on käynyt läpi kaksi avioliittoa, lihonut ja laihtunut parikymmentä kiloa ja ryyppännyt kanssani ainakin rekka-autollisen alkoholia.

Ja juuri nyt hän näyttää olevan *raivona*.

Hän istuu noin puolet omaani isomman mahonkityöpöydän ääressä ja mulkoilee minua vihaisesti, kun astun huoneeseen. Kun jään epäröimään ovelle, hän osoittaa sormella tuolia pöytänsä edessä ja ärähtää: ”Istu.”

En tiedä, mistä on kyse. Minulla on ollut tämä työpaikka viikon ajan – ja olen ollut hyvä. Ei, olen ollut *loistava*. Joten mitä ikinä Waynella onkaan mielessään, se on hevonpaskaa. Huomaan käyväni puolustusasemiin ennen kuin sanaakaan on lausuttu.

Mutta vaikka Wayne on väärässä, hän on silti pomoni, joten käyn istumaan pehmustetulle tuolille hänen eteensä. ”Onko kaikki okei, Wayne?”

Hän ristii lihaksikkaat kätensä tynnyrimäiselle rinnalleen, jonka hänen kallis pukunsa vain osittain peittää. ”Sanopa se, Porter.”

Hän käytti sukunimeäni. Hän ei koskaan käytä sukunimeäni. ”Clemente-kampanja on aikataulussa”, sanon. ”Saan malliluonnoksen valmiiksi perjantaihin mennessä. Tai torstaihin, jos on pakko.” Saan sen valmiiksi vuorokauden etuajassa. Kuka nyt unta kaipaa?

Sitten Wayne sanoo jotain järkyttävää. ”Laitoit Henderson-kampanjan jakoon.”

”Minä... mitä?”

Pomoni päänahka alkaa punertaa pakenevan hiusrajan alla. ”Näytit kampanjamme – *koko hoidon* – kilpailijoillemme. Annoit heidän varastaa sen meiltä, senkin paskiainen.”

Mitä? Suuni lokahtaa auki. ”Minulla ei ole aavistustakaan, mistä puhut.”

”Tiedän, että sinä teit sen, Blake.” Hänen leukansa nytkähtelee. ”Haluaisin vain tietää, kuka yhteyshenkilösi on ja kuinka paljon he sinulle maksoivat.”

”Wayne...”

”*Kuinka paljon, Porter?*”

”Wayne.” Tässä on jokin väärinkäsitys – siinä kaikki. Selvitän kurkkuani. ”Vannon, etten koskaan –”

”Paskapuhetta.”

Wayne lausuu sanan niin terävästi, että hänen suustaan lennähtää sylkipisara kasvoilleni. ”Saat potkut, Porter. Pakkaa kamaasi ja häivy.”

Mitä?

”Wayne!” Ponkaisen ylös tuolista sydän hakaten kuin moukari rinnassani. ”Et kai sinä oikeasti ajattele, että tekisin jotain tuollaista firmalle – tai sinulle. En tajua, miten voit edes luulla, että –”

”Sanoin: *ulos täältä*.”

Huomaan hänen ilmeestään, että kyseessä ei ole mikään mutkikas pila. Kukaan ei hyppää kaapista kakun kanssa onnitellakseen

minua ylennyksestä. Pomoni todella haluaa minut ulos täältä. Kymmenen vuoden uskollisen työpanoksen jälkeen minut *erote-taan*. Noin vain.

Kylmä hiki kihoaa kainaloihini. ”Emmekö voisi keskustella tästä?”

”Mene. Ulos.” Wayne nappaa puhelimen luurin ja näppäilee numeroita toisella kädellään. ”Soitan vartijan saattamaan sinut ulos rakennuksesta.”

”Okei.” Kohotan käteni. ”Minä lähden, mutta... ehkä me voisimme puhua tästä myöhemmin?”

Waynen ilme kertoo, että tästä ei puhuta enää koskaan. ”Häivy täältä. Ja koska teit minkä teit, eropaketti ei tule kuuloonkaan. Ja turha edes harkita työttömyysturvan hakemista. Haastan sinut oikeuteen varkaudesta, senkin kusipää.”

Pudistan vain päätäni kykenemättä muodostaa sanoja vastaukseksi.

Vaikka kello on jo kuusi, kaikki työtoverini näyttävät olevan vielä toimistolla, ja he ovat kuulleet jokaisen sanan. Kuljen Stacien työpöydän ohi matkalla ulos, eikä hän vielääkään katso minua silmiin.

”Stacie”, sanon.

”Olen pahoillani, Blake”, hän mutisee nostamatta katsettaan tietokoneen ruudulta. ”En voi tälle mitään.”

Okei, tämä on siis homman nimi. No, painukoon helvettiin koko sakkii. Löydän vielä kymmenen kertaa paremman työpaikan.

Minun on käveltävä häpeällinen matka työhuoneelleni samalla, kun työtoverini supisevat minusta muutaman metrin päässä. Chad Pickering on varmasti tyytyväisin – hän oli varma varatoimitusjohtajan pestistä ennen kuin minä nappasin sen hänen nenänsä edestä. Mutta hän ei ole ainoa, jolle on koittanut onnen päivä.

Mutta mitäpä siitä. Jos haluaa päästä elämässä eteenpäin, on pakko hankkia muutama vihamies.

Kun palaan työhuoneeseen, *omaan työhuoneeseeni*, tajuan, ettei minulla ole paljon mukaan otettavaa. Kehystetty kuva Kristasta. Kynä, jonka isoisäni osti minulle aikoinaan valmistujaislahjaksi – hän oli todella ylpeä siitä, että suoritin korkeakoulututkinnon ensimmäisenä suvustamme.

Voin varmasti ottaa myös nimikyltin, jossa lukee *Blake Porter, varatoimitusjohtaja*. Sillä ei ole täällä enää käyttöä.

Tempaisen nimikyltin hetken mielijohteesta työpöydältä ja paiskaan sen seinää vasten niin kovaa, että maaliin tulee naarmu. Kyltti putoaa lattialle kahtena kappaleena.

Koko toimisto on hiljentynyt täysin seuraamaan pikku esitystäni. Siinähan töllöttävät. Ainakaan en murskannut nyrkkiäni seinään niin kuin se idiootti Craig Silverton teki menetettyään Robertsinkin asiakastilin.

Kävelen ikkunalle vilkaistakseni ulos vielä kerran. Painan ot-sani viileään lasiin välittämättä enää tahroista.

Ja nyt ymmärrän edeltäjäni ensimmäistä kertaa. Koska en panisi pahakseni, jos tämä lasi halkeaisi ja putoaisiin sata metriä kohti kuolemaani.

3

Olen ollut työttömänä nyt tasan kolme kuukautta.

Ei sillä, että pitäisin lukua päivistä.

Olen matkalla ruskeakivitalooni kahden tunnin juoksulenkin jälkeen, ja sitä ennen nostelin tunnin painoja. Kuntosalin jäsenyyttäni on vielä kaksi kuukautta jäljellä, ja aion todellakin ottaa siitä hyödyn irti. Krista on vihjaillut, ettei tuntikausien päivittäinen treeni olisi terveellistä, mutta miten se voisi pitää paikkansa? Sehän on *kuntoilua*. Se on määritelmän mukaan terveellistä.

Sitä paitsi minun on pidettävä energiatasojani yllä sen varalta, että löydän uuden työpaikan.

Kun pääsen kotiin, olen hiestä litimärkä, ja T-paitani tarttuu kiinni ihoon. New Yorkissa elokuu on huonoin aika lenkkeilyyn tukahduttavan ilmankosteuden vuoksi, mutta en anna sen haitata. Haluan kokeilla, kuinka pitkälle voin venyttää rajojani. Mikä on pahinta, mitä voisi tapahtua? Kuolema?

Meillä ei olisi oikeastaan varaa pitää keskusilmastointia päällä, mutta kun seison olohuoneessa tasaamassa hengitystäni, olen kiittollinen, että se puhaltaa täysillä. Sieraimiini osuu kanelin tuoksu, ja vatsassani murahtaa. Olen syönyt tänään vain voima-aamiaiseni (kolme kovaksi keitettyä kananmunaa), ja minulla on sudennälkä.

Vaellan keittiöön, kun Krista vetää pellillisen keksejä uunista.

Hän vilkaisee minua olkansa yli ja hymyilee. ”Kanelikeksejäkö?” kysyn.

Krista nyökkää ja laskee pellin keittiön tasolle viime kesänä kirpputorilta ostamamme antiikkisen metallikellon viereen. Kanelikeksit ovat Kristan erikoisuus – hänen nimikkokeksinsä. Hän leipoo niitä aina ollessaan onnellinen, tylsistynyt tai erityisen stressaantunut.

Kerronpa vähän Kristan kanelikekseistä. Niissä on rapeat reunat, mutta keskusta on pehmeä. Kaneli, sokeri ja voi ovat täydellisessä suhteessa, ja keksit sulavat välittömästi suussa. Hän leipoi niitä ensimmäisille treffeillemme, ja juuri keksit olivat osasy siihen, että alun perin rakastuin Kristaan. Tiesin, että naisessa, joka osasi leipoa jotain niin hyvää, oli pakko olla jotain todella erityistä.

Krista oppi keksien leipomisen äidiltään, jonka tapasin kerran, kun hän lensi Idahosta kyläilemään luoksemme. Kristan äiti on juuri sellainen nainen kuin loistavien keksien leipojan voisi odottaakin olevan. Kun kosin Kristaa, kuvittelin hänen jonain päivänä leipovan keksejä lapsilleen, kuten hänenkin äitinsä oli tehnyt.

Haluan sellaisen elämän. Kristan kanssa.

Kurotan kohti keksiä, mutta Krista läppäisee kättäni. ”Ne ovat vielä tulikuumia!” hän moittii. ”Mene suihkuun. Ne ehtivät viilentyä sillä aikaa.”

Krista inhoaa sitä, miten hikinen olen juoksulenkin jälkeen, mikä on ihan ymmärrettävää. ”Hyvä on.”

Nousen yläkertaan riisumaan T-paidan ja treenishortsit. Säänän suihkun jääkylmäksi ja astun veden alle. Olen kuullut, että vain psykopaatit pitävät jääkylmistä suihkuista, mutta olen koukussa niihin – olen harrastanut niitä opiskeluaajoista lähtien. Jääkylmä suihku antaa ylimääräisen adrenaliinipiikin treenistä saadun euforian jälkeen.

Kun olen puhdas ja täysissä pukeissa, palaan alakertaan. Vatsani murisee koko ajan vaativammin. Matkalla ohitan tyytyväisenä akvaariossaan uiskentelevan Goldyn. Pudotan kalalle muutamaa pelletin, vaikka Kristan mielestä ruokinkin sitä liikaa. Mutta en kestä ajatusta, että sillä on nälkä.

Krista tulee keittiöstä lautasellinen kanelikeksejä käsissään. Hän vie sen sohvan luo, ja minä seuraan häntä kuin innokas koira. Hän laskee lautasen lasiselle sohvapöydälle ja istuu vetäen toisen jalkansa alleen, kuten hänellä on tapana tehdä. Istun hänen viereensä ja nappaan keksin.

Se maistuu käsittämättömän hyvältä, kuten aina.

”Onko työnhaussa ollut onnea?” Krista kysyy.

Oli hölmöä ajatella, että saisin heti paikalla uuden työn markkinointialalta. Wayne on puhunut minusta paskaa ympäri kaupunkia, eikä kukaan ole ollut innokas palkkaamaan minua hyviin tehtäviin. Olin räikeän ylipätevä viimeisimpään hakemaani työpaikkaan, ja palkka oli vain neljännes siitä, minkä ansaitsin ennen ylennystäni. En saanut edes vastausta.

”Ei vielä”, sanon yrittäen olla kuulostamatta yhtä masentuneelta kuin minusta tuntuu.

Krista huomaa takelteluni ja nojautuu halaamaan minua. ”Onko tämä tarpeeksi hyvä?” hän kuiskaa korvaani.

”Kahdeksan kautta kymmenen”, sanon.

Hän puristaa minua tiukemmin. Olemme kehittäneet yhteisen tavan. Se alkoi seurustelumme alussa, kun Kristalla oli kerran erityisen huono työpäivä. Sinä iltana hän kertoi kamalasta päivästänsä, ja kumarruin halaamaan häntä. Kun hän valitti, etten halannut tarpeeksi tiukasti, keksimme kymmenportaisen asteikon, joka määrittää, onko halaus riittävä verrattuna siihen, kuinka pas-kamainen olo halattavalla on. Tiedän – olemme niin söpöjä, että melkein oksettaa.

Halaamme toisiamme ainakin minuutin, suurin piirtein kahdeksikön tai yhdeksikön arvoisesti. Jotenkin Krista osuu aina täsmälleen tarvitsemaani lukemaan.

Halaustenkin on tietysti päätyttävä aikanaan. Kun Krista vetäytyy kauemmas, hänen kulmiensa väliin on ilmestynyt huolestunut ryppy. ”Onko tililläsi tarpeeksi rahaa seuraavaan lainanlyhennykseen?” hän kysyy lempeästi.

On – juuri ja juuri. Mutta sen jälkeen olen pulassa. Pian en enää pysty maksamaan asuntolainan lyhennyksiä, ja menetämme kotimme. Ja vaikka talo on virallisesti minun eikä Kristan nimissä, hänestäkin tulee koditon. Yritän olla ajattelematta sitä. ”Tiukkaa tekee”, myönnän.

”Voisin osallistua enemmän”, Krista sanoo, mutta tiedän, ettei hänelläkään ole juuri mitään, mistä nyhjäistä.

Krista johtaa kuivapesulaa muutaman korttelin päässä täältä. Siellä me tapasimmekin. Vein sinne pukuni, ja kun näin hänet tiskin takana, tajusin heti, etten pesettänyt pukujani läheskään tarpeeksi usein. Aloin käydä siellä kahdesti tai kolmesti viikossa. Kulutin pienen omaisuuden voidakseni jutella Kristan kanssa muutaman minuutin, kun kiikutin vaatteitani pesulaan.

En tehnyt aloitetta heti, koska minulla oli siihen aikaan tyttöystävä. Tapailin Gwen-nimistä naista, mutta suhteemme ei sujunut kovin hyvin ja kävi koko ajan vaikeammaksi. Kun Gwen ja minä erosimme, kävelin seuraavana päivänä muitta mutkitta kuivapesulaan ja pyysin Kristaa illalliselle.

”Löydän varmasti jotain”, lupaan.

Krista kohottaa toista vaaleanruskeaa kulmakarvaansa. ”Löydätkö?”

Kurtistan hänelle kulmiani. ”En aio olla työtön loppuelämäni, Krista. Jotain löytyy kyllä.”

Löydän varmasti lopulta jotain – minun on pakko – mutta palkka ei yllä lähellekään sitä, minkä tienasin edellisessä työssäni, ei edes murto-osaan siitä. Minun täytyy olla vähemmän valikoiva tulevan työpaikkani suhteen.

Helvetti, tätä on vieläkin mahdollon uskoa. Kuusikymmentäkaksi päivää sitten minulla oli kaikki, mitä halusin. Miten kaikki saattoikin romahtaa niin helposti? Olen soittanut Waynlelle kymmeniä kertoja, mutta hän ei ole soittanut takaisin. Sähköpostini sujahtavat luultavasti suoraan hänen roskapostikansioonsa.

”Aion ehdottaa jotain”, Krista sanoo siirtäen painoaan sohvalle, ”enkä halua, että kieltäydyt heti.”

Mahtavaa. Millainen loistoidea hänellä mahtaa olla mielesään? Haluaako hän, että myyn munuaiseni? Paljonkohan munuaisesta maksetaan nykyään? ”Okei...”

”Minun mielestäni meidän pitäisi ottaa vuokralainen, kunnes pääset taas jaloillesi.”

Tuijotan häntä. Onko hän tosissaan? ”Ei. Ei todellakaan. En halua asua vieraan ihmisen kanssa.”

”Mikset?”

Munuaisesta luopuminen alkaa kuulostaa koko ajan paremmalta idealta, vaikken luultavasti saisikaan siitä huippuhintaa kaiken sen alkoholin takia, jonka olen viimeisen vuosikymmenen aikana kaatanut alas kurkustani. ”Koska en ole enää parikymppinen opiskelija.”

Krista nyrpistää nenäänsä. ”Sinähän tiedät, että minulla oli kämppäkaveri ennen kuin muutimme yhteen.”

”Ja sinä vihasit häntä!”

Kristan entinen kämppäkaveri oli päivisin päiväkodin johtaja ja iltaisin amatöörilaulaja. Kun vierailin Kristan ahtaassa kaksiossa Inwood Hill Parkin vieressä, hänen kämppiüksensä

saattoi laulaa luikauttaa käydessään suihkussa, tehdessään ruokaa ja joskus jopa kesken lauseen.

”No, etsimme jonkun normaalimman tyyppin”, Krista sanoo.

”Manhattaniltako?” murahdan. ”Kukaan ei ole normaali täällä. Täältä et sellaista löydä.”

Krista nauraa ja tarttuu käteeni, joka on vain osittain kanelikeksimurujen peitossa. ”Mutta minä löysin *sinut*”, hän huomauttaa.

En vastaa.

Krista liukuu lähemmäs sohvalle ja nojaa päänsä hartiaani vasten. Sipaisen loput keksimurut T-paidaltani, kiedon käteni hänen hartioidensa ympäri ja vedän hänet lähemmäs. Miten ihmeessä Krista saa hiuksistaan noin pehmeät? Hänen shampoossaan on pakko olla jokin salainen ainesosa. Hänellä on uskomattomat hiukset.

”En tiedä mitä tehdä, Blake”, hän mutisee niskaani. ”Tiedän, että löydät lopulta jotain, mutta... olen huolissani.”

Sama täällä, kulta.

”Ehkä...” Krista ojentaa vasemman kätensä, ja kihlasormuksen timantti säihkyi kattolampun valossa. ”Ehkä minun pitäisi myydä sormukseni. Se antaisi meille vähän lisäaikaa.”

Vedän terävästi henkeä. Ei. En halua hänen myyvän sormustaan. Toki saisimme pari kuukautta hengähdysaikaa, mutta sillä ei ole merkitystä. Isäni, joka ahersi pienessä, isoisältäni perimässään rautakaupassa, osti äidille kihlasormuksen, jossa oli tekotimantti – ja sekin oli häpeällisen pieni. Minä olin ylpeä siitä, että pystyin hankkimaan Kristalle aidon timantin, joka herätti kateutta hänen ystäväissään. Jos hänen olisi pakko myydä se rahapulan takia...

Ei. En anna hänen tehdä sitä.

Vannoin huolehtivani Kristasta aina – myötä- ja vastoinkäymisissä. Tai itse asiassa vannon sen vasta sitten, kun menemme

naimisiin. Mutta ellen keksi keinoa selvitä tästä, mitään häitä ei koskaan tule. Krista ei mene kanssani vihille, jos meistä tulee minun takiani kodittomia.

”Hyvä on”, sanon. ”Otetaan vuokralainen.”

Vuokrataan yläkerran makuuhuone Upper West Sidelta ruskeakivitalosta rauhalliselta, puiden reunustamalta kadulta. Heti vapaa. Huone on täysin kalustettu, kaksi ikkunaa ja runsaasti kaappitilaa. Tilava jaettu keittiö, ruokailutila ja olohuone. Metroasema lähellä. Ei lemmikkejä, ei parkkipaikkaa.

Kaksi vuokralaisehdokasta on tulossa katsomaan huonetta seuraavan tunnin aikana.

Odotukseni eivät ole korkealla. Siitä lähtien, kun Krista alkoi levittää ilmoitusta ympäri kaupunkia ja internetissä, tusinan verran ihmisiä on käynyt katsomassa huonetta – ja he kaikki ovat olleet *kauheita*. En liioittele. ”Kauhea” on lievä ilmaus niistä tapuksista.

Yksi heistä kutsui itseään potkunyrkkeilyfanaatikoksi ja esitteli harrastustaan potkaisemalla reian seinäämme. Se pitää nyt korjata. Ja eräs nainen ilmestyi paikalle mukanaan raivokkain eläin, jonka olen koskaan nähnyt. Hän väitti sitä koiraksi, mutta epäilen sitä. Ehkä se oli susi – tai jotain pahempaa.

Ehdottomasti pahin tapaus ilmaantui paikalle toissa päivänä: lyhyenlöntä mies epäsiistissä leukaparrassa ja valkoisessa Linuxlippiksessä. Hän piinasi minua kaksikymmentä minuuttia asun-

non internet-yhteyksistä. Kun olin vastaillut parhaani mukaan, hän kaivoi kantamastaan säkistä *porakoneen*. Hän sanoi, että hänen oli pakko porata seinään reikä tarkistaakseen johdotukset, ja minun oli pakko estää häntä fyysisesti – muuten hän olisi tehnyt sen. En halunnut seinään toista reikää.

Viiden minuutin päästä tänne on tulossa Elizabeth-niminen nainen ja puolen tunnin kuluttua toinen nainen nimeltä Whitney. Olen varma, että hekin ovat kauheita. Mutta siltä varalta, että he eivät ole, olemme siivonneet koko asunnon lattiasta kattoon. Pyyhin jopa jääkaapin pesusienellä siltä varalta, että he sattuisivat kurkistamaan sinne.

Krista asettaa pienelle keittiönpöydälle lautasellisen vasta-leivottuja suklaahippukeksejä, ja kun yritän napata yhden, hän läpäyttää kättäni. ”Ne ovat vieraita varten.”

”Krista, tämä ei ole mikään avoimet ovet -tilaisuus. Tänne tulee kaksi ihmistä. Lautasella on ainakin parikymmentä kekssiä.”

Krista katsoo minua merkitsevästi, ja vedän käteni pois. Hän katsoo minua vielä kerran kiireestä kantapäähän varmistaakseen, että minulla on tänään housut jalassa. Niin kuin onkin. Olen jopa ajanut partani, mikä saa minut näyttämään huomattavasti vähemmän kodittomalta.

”Läpäisinkö seulasi?” kysyn.

Kristan huulet nytkähtävät ylöspäin. ”Siinä ja siinä.”

”Kuule”, sanon katsoessani alemmas, ”paitasi on täynnä jauhoja.”

Krista katsoo alas ja haukkoo henkeään nähdessään viininpunaisen toppinsa jauhotäplien peitossa. Hän yrittää pyyhkäistä ne pois, mutta täplät vain leviävät entisestään.

”Anna kun autan”, sanon Kristalle, eikä hän ole lainkaan huvittunut, kun kouraisen häntä rinnasta. Mutta hei, vuokralais-

ehdokkaistamme ei kuitenkaan ole mihinkään. Voisimme saman tien pitää vähän hauskaa.

”Blake!” Krista toruu minua, mutta yrittää peittää hymyään. ”Lopeta nyt. He ovat täällä minä hetkenä hyvänsä.”

Samassa ovikello soi kuin tilauksesta.

”Voi ei”, Krista sanoo. ”Blake, sen täytyy olla Elizabeth. Voitko päästää hänet sisään? Minä liityn seuraan ihan kohta.”

Ennen kuin ehdin vastata, Krista kiirehtii vaihtamaan paitaansa naisen vuoksi, jota emme taatusti näe enää koskaan. Menen avaamaan oven, mutta nappaan ensin suklaahippukeksin ja tungen sen suuhuni. Itse tehtyjä keksejä ei voita mikään.

Avaan ulko-oven, ja edessäni seisoo suunnilleen äitini ikäinen, jonkinlaisiin kaapuihin pukeutunut nainen. Kyllä, kuulitte oikein – *kaapuihin*, monikossa. Erotan ainakin kolme erilaista kaapua. Naisella on pitkät ja valkoiset, kosteudesta kihartuneet hiukset, joiden päällä on jonkinlainen hopeinen hattu. En sano, että se on foliohattu, mutta en ole aivan varma siitäkään, *ettei* se ole foliohattu.

”Öh, hei”, sanon.

”Drake?” hän kysyy.

”Ei, Blake”, vastaan.

Hän näyttää pettyneeltä.

”Ja sinä olet varmaan Elizabeth”, sanon.

Hän pudistaa päätään. ”Ei, nimeni on *Quillizabeth*.”

”Quil... lizabeth?”

”Juuri niin”, nainen sanoo kuin kyseessä olisi aivan tavallinen nimi, joka minun pitäisi tietää.

”Okei”, sanon. ”No, tule sisään... *Quillizabeth*.”

Quillizabeth katsoo kotimme kynnystä ja nyrpistää nenäänsä. Sitten hän kaivaa kaapujensa alta – en vitsaile – suolasirottimen. Ja ripottelee suolaa avokätisesti sisäänkäynnille.